

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA PENALĂ

Decizia nr. 3838

Dosar nr. 4948/1/2006

Ședința publică din 15 iunie 2006

Completul compus din:

Ioan Griga	- Președinte
Mădălina Cristina Buta	- Judecător
Rodica Aida Popa	- Judecător

Magistrat asistent	: Silvia Stoenescu
Procuror	: Irina Kuglay

S-a luat în examinare recursul declarat de petiționara **CENTRUL DE RESURSE JURIDICE BUCUREȘTI** împotriva sentinței penale nr. 21 din 28 februarie 2006 a Curții de Apel Craiova, Secția Penală, pronunțată în dosarul nr. 1996/P/2005.

La apelul nominal făcut în ședință publică au lipsit recurenta petiționară Centrul de Resurse Juridice București și intimatele Peșea Florina și Ghițulescu Lidia.

Procedura de citare a fost legal îndeplinită.

La dosar a fost primit și depus un fax din partea recurente petiționare ce conține note scrise privind cauza dedusă judecătii.

Procurorul, în concluziile sale a considerat ca fiind întemeiat recursul petiționarei, pe dispozițiile art. 278¹ alin. 1 din Codul de procedură penală, deoarece aceasta se circumscrie calității impuse de lege „orice alte persoane ale căror interese legitime sunt vătămate”, în raport și cu actele de înființare ale fundației ce a fost autorizată, solicitând admiterea recursului, casarea sentinței atacate și trimiterea cauzei spre rejudecare la Curtea de Apel Craiova.

CURTEA

Asupra recursului de față;

În baza lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin sentința penală nr. 21 din 28 februarie 2006 a Curții de Apel Craiova, Secția Penală, pronunțată în dosarul nr. 1996/P/2005 a fost respinsă plângerea formulată de petenta Centrul de Resurse Juridice

București împotriva rezoluției nr. 158/ C2 din 20 iulie 2005 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, ca inadmisibilă.

A fost obligată petenta la plata sumei de 40 RON cheltuieli judiciare statului.

Pentru a pronunța această sentință, prima instanță a reținut că prin rezoluția Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție nr. 387/P/2004 din 1 februarie 2005 s-a dispus neînceperea urmăririi penale în cauza privind decesul numitului Pîrjol Costea, față de medicii Peșea Florina și Ghițulescu Lidia pentru săvârșire infracțiunii de ucidere din culpă prevăzută de art. 178 alin. 2 Cod penal, întrucât lipsește latura obiectivă, neînceperea urmăririi penale sub aspectul infracțiunilor prevăzute de art. 357, 358 și 314 Cod penal, sesizate de A.N.A.P.A.S.S. și Centrul de Resurse Juridice, întrucât nu sunt întrunite elementele constitutive ale acestei infracțiuni.

De asemenea, s-a dispus neînceperea urmăririi penale față de Peșea Florina pentru infracțiunea prevăzută de art. 246 Cod penal și pentru infracțiune prevăzută de art. 249 Cod penal, pentru aceleași considerente.

Împotriva acestei rezoluții a formulat plângere Fundația Centrul de Resurse Juridice, criticând-o ca nelegală și netemeinică, iar prin rezoluția nr. 8902/172/n din 6 mai 2005 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, plângerea a fost respinsă, ca neîntemeiată, cu motivarea că soluția adoptată în dosarul nr. 587/2004 privind decesul bolnavului Pîrjol Costea este legală și temeinică, fiind fundamentată pe probele administrate, moartea bolnavului nu a fost consecința săvârșirii vreunei infracțiuni, neputându-se reține din lipsă de probe, o eventuală conduită diagnostică greșită din lipsa investigațiilor, dar bazată pe simptomatologia prezentată de pacient și orientată către o afecțiune digestivă și nu cardiacă, așa cum a rezultat din concluziile raportului medico-legal, a condus în mod determinant la moartea pacientului (actele medico-legale au fost avizate de Comisia Superioară Medico - Legală, avizele acestei comisii reprezentând documente cu relevanță medico-legală, apte de a fi luate în considerare, în pofida altor concluzii medico-legale din alte lucrări).

Prin rezoluția nr. 158/ C2/2005 a prim-adjunct al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, examinându-se legalitatea rezoluției nr. 8902/2005, menționată mai sus, a constatat că este nelegală întrucât petenta nu poate formula plângere împotriva actelor procurorului în sensul dispoziției art. 275 Cod procedură penală și ca urmare, a infirmat rezoluția nr. 8902/2005, ca nelegală.

Împotriva acestei rezoluții nr. 158/C2/2005, Centrul de Resurse Juridice a formulat plângere care a fost înregistrată pe rolul Judecătoriei Calafat sub nr. 1608/2005.

Prin plângerea formulată petenta a criticat această rezoluție de infirmare, întrucât faza de cercetare penală s-a încheiat prin pronunțarea

rezoluției prin care a fost soluționată plângerea formulată de aceasta, astfel încât procurorul nu mai poate adopta nici o măsură legală în cauză, motive pentru care rezoluția atacată este lovită de nulitate.

Prin sentința penală nr. 715 din 17 noiembrie 2005, Judecătoria Caracal a declinat competența de soluționare a plângerii formulată de Fundația Centrul de Resurse Juridice, în favoarea Curții de Apel Craiova, întrucât, în cauză este vorba de infracțiuni a căror competență de soluționare revine în primă instanță Curții de Apel.

Cauza a fost înregistrată pe rolul Curții de Apel Craiova sub nr. 1996/P/2005, la dosarul cauzei fiind depuse de către petentă, în susținerea plângerii, în copie, rezoluția nr. 587/2004 și respectiv rezoluției nr. 8902/175/R/2005, precum și un memoriu adresat procurorului general de către aceasta.

Analizând actele și lucrările de la dosarul cauzei, prima instanță a constatat că plângerea formulată este inadmisibilă, întrucât petenta Fundația Centrul de Resurse Juridice nu poate face parte din categoria persoanelor ale căror interese legitime au fost vătămăte, în dispozițiile art. 278¹ Cod procedură penală, rezultând că legiuitorul a prevăzut situația în care plângere poate fi făcută numai de persoana vătămată sau persoane interesate, deci persoana asupra căreia s-a răsfânt în mod direct fapta sau persoana care a fost vătămată indirect, în urma actului emis de procuror, astfel că a respins, ca inadmisibilă plângerea formulată de Centrul de Resurse Juridice București, văzând și dispozițiile art. 192 alin. 2 Cod procedură penală.

Împotriva acestei sentințe a declarat, în termen legal, recurs petiționara Centrul de Resurse Juridice, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie, deoarece cauza a fost soluționată cu încălcarea art. 278¹ alin. 3, nefiind depus dosarul de urmărire penală de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, că petiționara a formulat către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sesizarea inițială în legătură cu decesul pacienților de la Spitalul de Psihiatrie Poiana Mare, sesizare în urma căreia a fost declanșată urmărirea penală. Întrucât parchetul a dispus neînceperea urmăririi penale (rezoluția nr. 587/2004) a formulat plângere la procurorul ierarhic superior, care a fost soluționată și ea (rezoluția nr. 8902/2005), menținându-se prima rezoluție.

Ca urmare a formulat plângere la instanță, conform art. 278¹ introdusă la Judecătoria Calafat, care și-a declinat competența în favoarea Curții de Apel Craiova. Ca urmare, ulterior acestui moment Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție nu mai au competența de a dispune nici un fel de măsuri în legătură cu urmărirea penală în această cauză, fiind obligat să se apere în fața instanței de judecată. De observat este faptul că rezoluția atacată în această cauză a fost emisă ulterior atacării în instanță a rezoluțiilor nr. 587/2004 și 8902/2005 și nu infirmă soluția de neîncepere a urmăririi penale, ci numai calitatea petiționarei de a

ataca actele procurorului în temeiul art. 275-278¹ din Codul de procedură penală.

La dosarul cauzei, în recurs, recurenta petiționară a mai depus o cerere de completare a motivelor de recurs prin care critică soluția instanței de fond, invocând dispozițiile art. 275 din Codul de procedură penală, respectiv că orice persoană poate face plângere împotriva actelor procurorului, cu atât mai mult acea persoană care a formulat sesizarea care a stat la baza declanșării urmăririi penale în cazul deceselor de la Spitalul de Psihiatrie Poiana Mare. Faptul că, Centrul de Resurse Juridice alături de organizația Amnesty International și A.I.I.A.P.A.S a formulat sesizarea inițială reiese chiar din cuprinsul rezoluției de neîncepere a urmăririi penale prin care a fost finalizată cercetarea penală, depusă și ea la dosarul cauzei. Mai mult decât atât, în rezoluția prin care se infirmă această ultimă rezoluție și se dispune reînceperea urmăririi penale se menționează aceleași organizații.

Instanța de fond a interpretat greșit textul art. 278¹, încălcând astfel accesul petiționarei la justiție prevăzut în Convenția Europeană a Drepturilor și Libertăților Fundamentale, art. 13. În calitate de organizație neguvernamentală, având ca obiect protejarea drepturilor omului și a statului de drept, trebuia să aibă dreptul de a ataca în justiție măsurile dispuse de procuror care o privesc în mod direct, privând-o de drepturi fundamentale. În interpretarea dată de instanța de fond textului din art. 278¹, această rezoluție nu ar putea fi atacată în nici un fel în instanță, fiind definitivă. Or, tocmai acesta a fost motivul introducerii art. 278¹, imposibilitatea atacării actelor procurorului în instanță fiind neconstituțională și încălcând Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Totodată, soluționând cauza fără a fi depus dosarul de urmărire penală în care a fost pronunțată rezoluția atacată, precum și considerând că nu poate avea calitate de a ataca actele procurorului, instanța a încălcat art. 278¹, care dispune în mod imperativ că judecarea cauzei se poate face numai cu depunerea dosarului de urmărire penală, precum și dreptul la un proces echitabil din Convenția Europeană a Drepturilor și Libertăților Fundamentale, art. 6.

De asemenea, recurenta petiționară menționează că soluția procurorului a intervenit după finalizarea cercetării penale prin pronunțarea unei rezoluții de neîncepere a urmăririi penale, care a fost atacată la procurorul ierarhic superior, precum și în instanță, în termen legal. Astfel, lipsa calității de persoană interesată a Centrului de Resurse Juridice de a ataca actele procurorului se putea invoca numai în fața instanței de fond investită cu soluționarea plângerii împotriva rezoluției de neîncepere a urmăririi penale. Acest lucru nu s-a întâmplat niciodată, în toate dosarele soluționate până în prezent, această excepție neinvocându-se (în cazul deceselor de la Spitalul de Psihiatrie Poiana Mare au fost comunicate 11 rezoluții de neîncepere a urmăririi penale,

fiind atacate în instanță 9 dintre ele). În toate, după investirea instanței, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație a comunicat și rezoluții prin care se infirmau soluțiile dispuse de procurorul ierarhic superior, considerând că Centrul de Resurse Juridice nu are calitatea de a ataca actele procurorului, cum este și cea din cauza de față). Procurorul nu poate ignora instanța de judecată, refuzând depunerea dosarului de urmărire penală (ceea ce s-a întâmplat în toate dosarele, de fond sau având ca obiect calitatea Centrul de Resurse Juridice de a ataca actele procurorului, fără excepție), chiar dacă în urma controlului intern se constată că se impune redeschiderea cauzelor de fond.

Față de cele arătate, recurenta petiționară a solicitat admiterea recursului, desființarea rezoluției atacate și a se dispune considerarea Centrului de Resurse Juridice ca fiind parte ale cărei interese sunt vătămate în cercetarea penală redeschisă de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, întemeindu-și recursul pe dispozițiile art. 275-278¹ din Codul de procedură penală, art. 6, 13 din CEDO.

Recurenta petiționară a depus Hotărârea de Guvern nr. 1277 din 13 august privind recunoașterea Fundației „Centrul de Resurse Juridice”, persoană juridică română de drept privat, fără scop patrimonial, ca fiind de utilitate publică, publicată în Monitorul Oficial Partea I nr. 771/23.08.2004, actul adițional la actul de constituire al Fundației „Centrul de Resurse Juridice” autentificat la Biroul Notarilor Publici Asociați L. Leșe, E. Costescu prin încheierea de autentificare nr. 629 din 11 martie 2005, actul adițional la Statul Fundației „Centrul de Resurse Juridice” autentificat la același cabinet notarial prin încheierea de autentificare nr. 630 din 11 martie 2005.

De asemenea a mai depus la dosar, fotocopii ale încheierii din 24.09.2003 a Judecătoriei Sectorului 2 București, în dosarul nr. 163/PJ/2003 prin care s-a admis cererea formulată de Fundația „Centrul de Resurse Juridice”, luându-se act de modificările intervenite la statutul acesteia în conformitate cu hotărârea Consiliului Director al fundației din 05.06.2003, autentificată sub nr. 1842/28.07.2003 de B.N.P. „Expert” București, dispunându-se înscrierea modificărilor în Registrul Special al Asociațiilor și Fundațiilor aflat la grefa Judecătoriei sector 2; încheierii nr. 40 din 05.04.2002 a Judecătoriei Sectorului 4 București, în dosarul nr. 39/F/PJ/2002, prin care a fost admisă cererea formulată de petenta Fundația „Centrul de Resurse Juridice”, dispunându-se înregistrarea modificării statului și schimbarea sediului în Registrul special al instanței; sentinței civile nr. 276 din 18.12.1998 a Tribunalului București, Secția a-IV-a civilă, în dosarul nr. 637/PJ/1998 prin care a fost admisă cererea formulată de Fundația pentru o Societate Deschisă, acordându-se personalitate juridică fundației „Centrul de Resurse Juridice” și dispunându-se înscrierea acesteia în Registrul Special al Persoanelor Juridice din cadrul Tribunalului București; încheierii din 10.09.2003 a

Judecătoria Sectorului 2 București, în dosarul nr. 149/PJ/2003 prin care a fost admisă cererea formulată de petenta Fundația „Centrul de Resurse Juridice”, luându-se act de modificările intervenite la statutul acesteia în conformitate cu Hotărârea Consiliului director din 05.06.2003, autenticată de B.N.P. „Expert” sub nr. 1840/28.07.2003, dispunându-se înscrierea modificărilor în Registrul Special al Asociațiilor și Fundațiilor aflat la grefa Judecătoria sector 2; a încheierii din 20.04.2005 a Judecătoria Sectorului 2 București, în dosarul nr. 57/PJ/2005 prin care a fost admisă cererea formulată de petenta Fundația Centrul de Resurse Juridice, luându-se act de modificările intervenite la actele constitutive ale fundației, conform procesului-verbal nr. 1/2005 al Consiliului Director din 11.01.2005 autenticat sub nr. 628 din 11.03.2005 de BNP Asociați L. Leșe și E. Costescu, dispunându-se înscrierea modificărilor în Registrul Special al Asociațiilor și Fundațiilor aflat la grefa Judecătoria Sector 2 București; a certificatului de înscriere a persoanei juridice fără scop patrimonial la Judecătoria Sectorului 4 București (fișele 14-32 dosarul Înaltei Curți).

La termenul din 4 mai 2006, prim termen în recurs, s-a solicitat amânarea cauzei de către reprezentantul Ministerului Public pentru a lua la cunoștință de actele noi depuse de recurentă, acordându-se termen la 15 iunie 2006.

La termenul de astăzi recurenta petiționară a lipsit, însă a fost primit și depus la dosar un fax din partea acesteia, ce conține note scrise, prin care se solicită admiterea plângerii și a se constata nulitatea rezoluției atacate pentru că orice persoană poate face plângere împotriva actelor procurorului, așa cum dispune art. 275 din Codul de procedură penală, considerându-se că art. 278¹ din același cod a fost introdus ca o garanție a accesului la justiție, care este garantat de Constituția României și de Convenția Europeană a Drepturilor Omului, ca urmare, instanța de judecată este obligată să judece prezenta cauză în spiritul dreptului de acces la justiție.

Recurenta petiționară a mai arătat că prin rezoluția atacată a fost adusă atingere dreptului său de a formula plângeri împotriva actelor procurorului, într-o cauză în care cercetarea penală a fost declanșată la sesizarea sa. Prin rezoluția atacată, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a hotărât că ea, ca fundație legal constituită și de utilitate publică nu ar putea să formuleze plângere împotriva actelor procurorului pentru că nu ar avea calitatea de parte ale cărei interese legitime au fost afectate. Se solicită a se constata că scopul și obiectul de activitate al fundației îl reprezintă interesele legitime de apărarea drepturilor fundamentale ale omului, fiind îndreptățită să formuleze sesizări, plângeri, acțiuni în justiție pentru apărarea acestora.

În speță, cercetarea declanșată ca urmare a sesizării formulate de aceasta are ca obiect încălcarea dreptului la viață, sănătate, la îngrijiri medicale ale pacienților de la Spitalul de Psihiatrie Poiana Mare, drepturi

care sunt fundamentale, prevăzute în tratate și convenții internaționale de drepturile omului. Ca urmare, având în vedere numărul mare de decese și circumstanțele morții pacienților, a solicitat a se constata faptul că are interesul legitim de a cere parchetului și instanței de judecată să se pronunțe în legătură cu faptele care au dus la moartea a peste 20 de persoane într-o singură lună.

Totodată, în ceea ce privește interesul său legitim de a ataca rezoluția ce face obiectul acestei dosar nr. 158/C2/2005 se solicită a se constata că aceasta are ca obiect chiar capacitatea sa de a ataca actele procurorului, având un interes subiectiv direct pentru formularea acestei plângeri (fila 37 dosarul Înaltei Curți)

Concluziile procurorului asupra recursului declarat de petiționară au fost consemnate în detaliu în partea introductivă a prezentei decizii.

Ulterior rămânerii în pronunțare a fost primit la dosar originalul notelor scrise și transmise anterior prin fax, note ce au fost înregistrate la Registratura Generală a acestei instanțe sub nr. 23514/15.06.2006 (filele 38-39 dosarul Înaltei Curți).

Examinând recursul declarat de petiționara „Centrul de Resurse Juridice București” împotriva sentinței pronunțată de instanța de fond, atât în raport cu motivele invocate, cât și din oficiu potrivit art. 385⁶ alin. 3 din Codul de procedură penală, precum și art. 13 cu referire la art. 6 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, Înalta Curte apreciază recursul petiționarei ca fiind fondat pentru considerentele ce se vor arăta.

În conținutul dispozițiilor art. 278¹ alin. 1 din Codul de procedură penală, legiuitorul a prevăzut că, după respingerea plângerii făcute conform art. 275-278 împotriva rezoluției de neîncepere a urmăririi penale sau a ordonanței ori, după caz, a rezoluției de clasare, de scoatere de sub urmărire penală sau de încetare a urmăririi penale, date de procuror, persoana vătămată, precum și orice alte persoane ale căror interese legitime sunt vătămate pot face plângere în termen de 20 zile de la data comunicării de către procuror a modului de rezolvare, potrivit art. 277 și 278, la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță.

Din perspectiva tehnicii de reglementare, norma procedurală mai sus arătată este complexă, în cuprinsul său, legiuitorul, statuând că plângerea care are un asemenea temei vizează în mod concret soluțiile de netrimiteră în judecată, actele procedurale prin care acestea se pot dispune, cum sunt rezoluția sau ordonanța procurorului, titularii unei asemenea plângeri, respectiv persoana vătămată, precum și orice alte persoane ale căror interese legitime sunt vătămate, termenul de sesizare și actul de la care acesta se calculează, instanța competentă să judece o astfel de plângere.

Potrivit art. 13 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, orice persoană, ale cărei drepturi și libertăți recunoscute de prezenta Convenție au fost încălcate, are dreptul să se adreseze efectiv unei instanțe naționale, chiar și atunci când încălcarea s-ar datora unor persoane care au acționat în exercitarea atribuțiilor lor oficiale.

Din analiza cauzei dedusă judecării rezultă că în mod greșit instanța de fond a pronunțat soluția respingerii, ca inadmisibilă a plângerii întemeiată pe dispozițiile art. 278¹ din Codul de procedură penală, formulată de petiționara „Centrul de Resurse Juridice”, prin excluderea acesteia din categoria persoanelor ale căror interese legitime au fost vătămăte, dând o interpretare restrictivă sintagmei folosite de legiuitor „orice alte persoane ale căror interese legitime au fost vătămăte”, în sensul că aceasta vizează numai persoana asupra căreia s-a răsfrânt în mod direct fapta penală sau care a fost vătămată indirect, în urma actului emis de procuror.

Or, în accepțiunea legii, pe calea interpretării gramaticale a sintagmei arătate, respectiv prin folosirea pronumelui nehotărât adjectival „orice alte persoane” nu s-a dorit limitarea sferei titularilor, ci dimpotrivă extinderea acestora, fie persoane fizice, fie juridice, de drept privat, urmând ca vătămarea intereselor legitime să fie dovedită.

Astfel, în considerentele rezoluției din 1.02.2005 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția de urmărire penală și criminalistică, dată în dosarul nr. 587/P/2004 se menționează în mod expres că „În luna februarie 2004 Organizația Amnesty International, Asociația Națională a Asiguraților și Pacienților din Asigurările Sociale de Sănătate (A.N.A.P.A.S.S.) și Centrul de Resurse Juridice, organizații ce activează în domeniul prevenirii încălcării drepturilor omului au sesizat organele judiciare în legătură cu faptul că, în Spitalul de Psihiatrie și pentru Măsuri de Siguranță Poiana Mare, județul Dolj, au decedat, în condiții suspecte, în lunile ianuarie și februarie 2004, mai mulți bolnavi. Organizațiile menționate au solicitat organelor judiciare să efectueze cercetări asupra deceselor celor 17 pacienți, invocând în principal, încălcări ale unor atribuții de ordin administrativ, privind lipsa cronică a unor resurse materiale ca: hrana, căldura în saloane, lipsa cronică a unor resurse materiale ca: hrana, căldura în saloane, lipsa îmbrăcăminte, a patului propriu, etc. sau „grija inadecvată acordate pacienților” de către medici și personalul medical mediu și auxiliar care au favorizat sau chiar cauzat moartea bolnavilor internați în Spitalul de Psihiatrie.....Centrul de Resurse Juridice a solicitat începerea cercetărilor, identificarea persoanelor răspunzătoare și trimiterea acestora în judecată, pentru săvârșirea infracțiunilor de „rele tratamente aplicate pacienților”, neglijență sau abuz în serviciu...”.

Prin rezoluția din 6.05.2005 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția de urmărire penală și criminalistică, dată în dosarul nr. 8902/172/N/2005 a fost respinsă plângerea Fundației „Centrul de Resurse Juridice”, ca neîntemeiată.

În considerentele menționate se arată că „Prin plângerea formulată, Fundația „Centrul de Resurse Juridice” a criticat soluția adoptată în dosarul cu numărul de mai sus, în care au fost efectuate acte premergătoare pentru stabilirea împrejurărilor, condițiilor și cauzei morții bolnavului Pîrjol Costea, survenită la 5 februarie 2004 în Spitalul de Psihiatrie Poiana Mare, județul Dolj.

Copie a rezoluției de neînceperea urmăririi penale, adoptată în cauză a fost comunicată Centrului de Resurse Juridice, astfel că temeiurile în baza cărora a fost emisă soluția au fost cunoscute în detaliu de persoana care a făcut sesizarea.

Fundația „Centrul de Resurse Juridice” a invocat în cadrul aceleiași plângeri mai multe aspecte considerate ca nelegale și netemeinicie, vizând toate soluțiile adoptate, deși fiecare caz în parte are particularitatea sa, așa cum s-a arătat în fiecare rezoluție adoptată în cauză...”.

De asemenea din actele constitutive ale fundației depuse la dosar a rezultat că Fundația „Centrul de Resurse Juridice” este persoană juridică română de drept privat, fără scop patrimonial, de utilitate publică, recunoscută prin HG nr. 1277 din 13 august 2004.

În actele adiționale la actul de constituire și la statutul Fundației „Centrul de Resurse Juridice” autentificate la Biroul Notarilor Publici Asociați L. Leșe, E. Costescu, prin încheierile de autentificare nr. 629 și 630 din 11 martie 2005 în cadrul activităților și obiectivelor se evidențiază printre altele la „pct. 15. conștientizarea de către societate a necesității protecției drepturilor și libertăților fundamentale, a progresului prin eliminarea discriminării și acordarea de șanse egale, a asigurării accesului liber la justiție; 16. promovarea și întărirea calității actului de justiție și susținerea rolului dreptului în asigurarea unei bune guvernări”.

Modificările produse în statutul fundației, în actele constitutive au fost înscrise în evidențele speciale ale instanțelor judecătorești, așa cum rezultă din hotărârile depuse la dosar.

Înalta Curte consideră că Fundația „Centrul de Resurse Juridice” se circumscrie categoriei de „orice persoană ale cărei interese legitime sunt vătămăte” evidențiată în conținutul dispozițiilor art. 278¹ alin. 1 din Codul de procedură penală, legitimitatea interesului său, materializându-se în sesizarea efectuată în vederea aflării împrejurărilor deceselor celor 17 pacienți din Spitalul de Psihiatrie de la Poiana Mare, în lunile ianuarie-februarie 2004, în scopul protejării dreptului la viață, a interzicerii tratamentelor inumane și degradante pentru declanșarea unei anchete oficiale aprofundată și efectivă în vederea identificării și pedepsirii persoanelor responsabile de încălcarea dreptului arătat și aplicarea relexor

tratamente, în conformitate cu prevederile art. 2 și 3 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, respectiv de realizare a conștientizării societății de necesitatea protecției drepturilor și libertăților fundamentale, asigurarea accesului la justiție, ceea ce corespunde obiectului său de activitate, ca fundație, persoană juridică română de drept privat, fără scop patrimonial, de utilitate publică.

Interesul său legitim a fost dovedit, prin declanșarea efectivă de cercetări, care și în prezent se află în derulare.

Totodată, posibilitatea formulării plângerii în condițiile art. 278¹ alin. 1 din Codul de procedură penală, de către categoriile de titulari arătați, uin care face parte și recurenta petiționară, iar ulterior exercitarea unui recurs în condițiile art. 278¹ alin 10, reprezintă o acțiune în justiție, de care petiționara a uzat, ce se înscrie și în accepțiunea prevederilor art. 13 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, în sensul dreptului la un recurs efectiv în fața instanței naționale, respectiv a unui control judiciar, mecanismul contenciosului european dobândind un caracter subsidiar.

De asemenea, în considerentele sentinței instanței de fond s-a făcut mențiunea că a fost investită prin declinare de competență de către Judecătoria Caracal prin sentința penală nr. 715 din 17 noiembrie 2005, dar din dosarul ce aparține instanței de la care s-a declinat cauza, rezultă că Judecătoria Calafat prin sentința penală nr. 716 din 17 noiembrie 2005 pronunțată în dosarul nr. 1614/2005 a declinat competența de soluționare a plângerii formulată de Fundația Centru de Resurse Juridice împotriva rezoluției nr. 161/ C2/2005 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, (filele 1-31 dosarul nr. 1614/2005, iar adresa de investire a Curții de Apel Craiova, a fost emisă de Judecătoria Calafat (fila 1 dosarul nr. 1996/P/2005).

Totodată, numărul rezoluției atacate în plângerea inițială a petiționarei este 161/C2/2005 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, iar în conținutul și dispozitivul sentinței se fac referiri la rezoluția nr. 158 /C2 din 20 iulie 2005 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Înalta Curte nu poate avea în vedere, solicitarea recurente petiționare a reține cauza spre rejudecare, în sensul soluționării plângerii formulate, deoarece pe de-o parte s-ar încălca un grad de jurisdicție, iar pe de altă parte urmează a fi făcute verificări cu privire la actul atacat, în raport cu cele mai sus arătate.

Înalta Curte apreciază critica formulată de recurenta petiționară „Centrul de Resurse Juridice” ca fiind întemeiată în limitele arătate.

Față de aceste considerente, Înalta Curte, în baza art. 385¹⁵ pct. 2 lit. c din Codul de procedură penală, va admite recursul declarat de petiționara Centru de Resurse Juridice București împotriva sentinței penale nr. 21 din 28 februarie 2006 a Curții de Apel Craiova – Secția Penală.

Se va casa sentința penală nr. 21 din 28 februarie 2006 a Curții de Apel Craiova – Secția Penală și se va trimite cauza spre rejudecare la Curtea de Apel Craiova, cu respectarea dispozițiilor legale prevăzute de art. 278 ¹ din Codul de procedură penală privind calitatea de petiționară a Fundației „Centrul de Resurse Juridice”, verificarea și menționarea legalei sale investiții, precum și a rezoluției atacate, în vederea pronunțării unei hotărâri legale și temeinice.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Admite recursul declarat de petiționara **CENTRU DE RESURSE JURIDICE BUCUREȘTI** împotriva sentinței penale nr. 21 din 28 februarie 2006 a Curții de Apel Craiova – Secția Penală.

Casează sentința penală nr. 21 din 28 februarie 2006 a Curții de Apel Craiova – Secția Penală și trimite cauza spre rejudecare la Curtea de Apel Craiova.

Definitivă.

Pronunțată, în ședință publică, azi 15 iunie 2006.

PREȘEDINTE,
I. Griga

JUDECĂTOR,
M.C. Buta

JUDECĂTOR,
R.A. Popa

MAGISTRAT ASISTENT,
S. Stoenescu

Red. R.A.P.
Tehnored. R.A.P.
Ex. și 6 ex.
Data
tehored. 03.07.2006